

Vaig escriure dies arrere, ***Drets d'autor, Cultura, Informació*** i... justament no vaig dir ni una, a posta, de la darrera paraula ***Llibertat***.

Aquesta és una paraula espill, polivalent, enigmàtica per més que l'emprem, amiga Olga.

Tinc la Llibertat com l'únic dret meu personal, intransferible; i és per això que dic sempre el que vull, no mai coaccionat ni pel que *puc o dec dir*... Cada dia és com un entrenament en aquest humil exercici, per altra banda, no gens fàcil.

Tinc la llibertat que m'obliga a respectar els horitzons dels altres. Aquests són tan sagrats com les persones que els habiten. L'únic límit que em propose és la dignitat: escriure és regalar, no llançar llevantances, ni menysprear.

Tinc la Llibertat de dibuixar poemes sobre la sorra i engronsar els teus ulls estrany i proper lector, amical i llunyana lectora...

Tinc la Llibertat d'oblidar escrits per a mi...allunyar-me del paper, deixar-los dessagnant-se sobre la llengua seca, al desert que m'habita trist i ple de sol alhora.

Tinc la Llibertat d'estimar persones inventades i també reals, confondre els dos reialmes, nadar en oli i aigua, amuntegar grapats de terres, focs...

Tinc la Llibertat de fer bookcrossing amb aquest escrits: per pagament, la incògnita d'una mirada anònima i lliure.

Tinc la Llibertat de creure, veure i viure l'amor més fort, més dur i pur... Correspost o no, autènticament sincer.

Tinc la Llibertat de caminar despert en somnis, d'estimar la soledat del bloguer, de repetir-me, cremar-me i consumir-me -oh cendra verge- entre les teues mans de flor!

Tinc la Llibertat de viure un món somiat per tal de tatuar-lo en la carn d'agulles d'aquest viure curt;

de restar sord, gris, il·lús, per afaitar i sol... tinc la Llibertat de compartir aquest amor discret en la literatura, la paraula que el duu.

Tinc la Llibertat com un recull de signes escrits així "llibertat" o bescanviats "bitrellat", d'imaginar-la com un vibrato sostingut als braços del silenci final.

Tinc la Llibertat de no llegir ningú i no ferir... de cauteritzar les mancances llegint els altres, de caure en l'oblit propi, particular.

Tinc la Llibertat de generar -en barandat de mots- tot un edifici per a la meravella d'uns ulls cecs que escolten la llum d'una veu estimada en llegir-los.

Tinc la Llibertat de demolir-lo i ofrenar-lo triturat a falgueres i òrfenes moltes que m'esperen amb els braços oberts del bosc.

Tinc la santíssima Llibertat de rebutjar que els drets d'autor -entesos com una qüestió crematística- em posseïsquen. I puc regalar-vos-els.

Tinc la Llibertat de presentar-vos el pou del jo defenestrat per certes poètiques que no mai l'han exhaurit; tinc la Llibertat de capgirar-lo, d'ofrenar-vos la seua set i l'aigua calidoscòpica que grava l'estima per aquesta llengua compartida.

Aquesta és la tasca autèntica.

L'únic dret meu d'autor?

Val: escriure en el vent, parlar-li a les pedres. I dibuixar somnis mentre us escolte i us llig la vida que, als rostres, encara palpita encantada.

Agrair la fotografia al mestre **M Holm**.